

Hlavní název: Paleček
Datum vydání výtisku: 1873
Číslo výtisku: 39
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1801-5689
Číslo stránky: 308 - 309

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Edip král.

Smutná tragédie ve třech jednáních s předehrou od Josefa Šofoklea.

OSOBY: Lájos, král Thébský, nebožtík. — Jokasta, jeho panička. — Edip, syn obou, darebák. — Pastýř, vychovatel Edipův. Pythia, prorokyně. — Sfinx, obluda, fabrikantka rebusů. — Zelenárka, hlas lidu. — Ministři, policajti, ženy a muži obojího pohlaví, lokálkáři, vagabundi a děti.

Předehra.

Královská slů. Lájos, Jokasta s Edipem, dvořané. Světlo a teplo.

Lájos (k dvořanům). Na zdar, páni darmožroubí, dej vám pan Zevo dobrýtro! Račte slušně poslechnouti, co to k nám dnes přilítlo. Má panička porodila kluka, jménem Edipa, ke kaši ho postavila, on jí, ani nepípá.

Zpěvácký spolek. Jedna, dvě, tři! Sláva! Jokasta buď zdráva! Vivat též syn korunní, král nás za to odmění; dá na zdraví jeho soudek pilsenského!

Lájos. Jaký asi kabrhák bude z toho kluka, rád bych věděl brzy ňák, to mi činí muka. Bude-li živ, nebo zdrav, a co bude z něho: krejčí nebo doktor práv, a co spáše zlého?

(Jeden lokaj se vtípi a odběhne pro Pythiu prorokyni.)

Ministři. Za malinkou chvilinku princ je chloubou státu, když má hezkou maminku a hodného tátu. (Štínají Jokastu do tváře.)

Jokasta (se zubí). Děkuju vám nastokrát, ministři a páni, až uvařím polívku, můžete jít s námi.

Scéna 2.

Předěšlí. Pythia vatoupi.

Král. Pověz ty nám, slečno babo, vykládej nám karty své, co na toho kluka čeká, řekni mně a choti mé. Jestli povíš, koupíme ti tabáku a kafé lot, napiješ se, zašnupeš si, budeš hezká — saprlot!

Jokasta. Nu tak, teta, povídejte, královský vám present dám; v Praze koupím novou pykslu, starou sukni vyhledám.

Pythia. Nežli budu prorokovat, musím napřed šnupec vzít, kartami si zafixlovat, orakulum rozložit. (Šnupe, utře nos a vyloží karty.)

Takhle stojí planeta: ten kluk půjde do světa, tam se stane velkým flámou, sám zabije pana otce, a pak ještě ve dni, v roce ožení se s — panímámou.

(Král zakleje, Jokasta padne na podlahu, ministři odplivou, Edip křičí.)

Zpěv. spolek. Ach, to je strašné, toť plno hrůzy, co jsme slyšeli od té Meduzy.

Pythia. Dejte mi teď moje kafé, sukni, pykslu a v ní rapé, nebo ňáký na to fant! (Obdrží vše od ministra.) Poroučím se, kystihant! (Odejde.)

Král. Ach, jak se má duše lekla nad tím, co ta baba řekla: kluk zabije pana otce, s mou se žení ve dni, v roce! Totě baba proklatá!

Ministři. Demokraty najatá!

Zpěv. spolek. Běžme honem zpívat panu králi: „Vivat!“ panu princí nastokrát hřimavé zas: „Pereat!“

Král. Teď už nechci kluka vidět, musel bych se za něj stydět. Když jsi se tak po něm zvedl, fakane, jdi k čertu hned!

(Chytne Edipa za límec a vyhodí ho oknem.)

Ministři. } Když jsi se tak po něm zved',
Zpěv. spolek. } fakane, jdi k čertu hned!
Lokálkáři (letí ven).
 (Edip a opona spadnou.)

První jednání.

Hospoda.

Hejskoví, Edip, později Pythia.

Sbor (zpívá). Hurrá, hoši, pějme,
 do litru si dejme,
 „křižovnické“ síli,
 to pijou i vily.
 Po litru prvním zas druhý,
 čerta my dbáme na dluhy.
 Hezké holky, pivo, kostky, karty,
 ty jsou ideál a živel náš,
 kdo se nezdrbneš zde na caparty,
 alou, marš! ty nejsi více náš!

Edip. Držte hubu, kamarádi,
 sice začnu zívat;
 poslouchajte mne teď dobře,
 já chci sólo zpívat:
 Teče voda proti vodě,
 vítr do ní fouká,
 má panenka modrooká
 z okenečka kouká.
 Nekoukej ty z okenečka,
 vyjdi raděj před dům,
 nebo tě dám do „Palečka“ —
 trajda dáda, trajdum!

Sbor. Pijme na zdar Edipa,
 ten má přece filipa!

(Pythia vstoupí.)

Pythia. Za šestáček, mladí páni,
 dát se vám chci do hádání,
 co vás čeká na světě;
 chcete-li, tak řekněte.

Edip (hodí jí šesták). Tu máš, babo, prorokuj,
 jaký bude osud můj.

Pythia. Z vás nekouká nic dobrého:
 stanete se velkým flárou,

zabijete tátu svého,
 vezmete se s panímámou.
 (K ostatním.) Nechce žádný z pánů víc? — (Odejde.)

Edip. Hromě do tě na tisíc!
 Slyšeli jste, kamarádi,
 co mně planeta přivádí?
 Herrgott! to je na mne moc!

Sbor. Dej ti Pánbůh dobrou noc!

Edip. Táhni k čertu, babo prokletá!
 Na zdar, bratři, já jdu do světa!
 Než bych si vzal mámu svou,
 sejdu radši smrtí zlou!

Výstup 2.

Předěšlí bez Pythie. Vstoupí pastýř.

Edip (pláče). Achich, servus, drahý táto,
 musím, ach! opustit vás.

Pastýř. Což pak mohu já ti za to?
 Vem tě, kluku, vem tě das!
 Leč než půjdeš, synu můj,
 zjevím tobě původ tvůj.
 Jednou jsem šel do Chrudimi,
 bude tomu dvacet let,
 v prostřed cestě balík ležel,
 já ten balík rychle zved':
 a v něm ležel malý kluk,
 hezký cvalík jako buk.

Sbor. Slyšte, lidi, slyšte,
 to byl Edip jistě!

Edip. Tím cvalíkem byl jsem já,
 slouhovi buď gloria!
 Pověďte tedy mně
 populárně, upřímně,
 můj falešný táto dál!
 Naposledy „buk“ jste práhl.

Pastýř Já jsem toho kluka sebral,
 doma jsem ho vychoval,
 když mu třináct let uběhlo,
 do učení k ševci dal.
 Než však minul krátký čas,
 učedník byl doma zas.
 Doma ležel, nic nedělal,
 louskal jenom rebusy,
 celé čtvrtletí „Palečka“
 roztrhal mně na kusy.
 Teď chce vandrem jít zas,
 nuže, kluku, vem tě das!

Edip. Ádío, mí kamarádi,
 já už musím od vás pryč,
 mějte se tu hezky rádi,
 uvidím vás sotva víc.
 S bohem táto, s bohem vrata
 této zdejší hospody,
 měj se dobře holbo zlatá,
 třebaš byla od vody! (Pláče a zmizí.)

Opona spadne.

(Pokračování.)

Hlavní název: Paleček
Datum vydání výtisku: 1873
Číslo výtisku: 40
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1801-5689
Číslo stránky: 316 - 317

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Edip král.

Smutná tragédie ve třech jednáních s předehrou od Josefa Sofoklea.

(Pokračování.)

Proměna.

Lájos, sklepnice (luzká holka), pozdrví Edip. Venku bouře.

Lájos. Včera, chtěje na lov jeti,
zřídil jsem kočárek svůj,
zde však právě před hospodou
zlámala se náhle vůj.
Sedím tedy zde u stolu,
dvacátou jsem sobě dal,
čekám konec nepohody,
a pak půjdu pěšky dál.

Edip (zpívá). Jen ty mně, Márinko,
pivo nalej,
nic na to nekoukej,
že jsem malej!

(K Lájovi.) Bon jour, bon jour, drahý pane,
neruším snad pokoj vám?

Lájos. Bon jour! Vy mne rušit? Ba ne,
na to k Zevsu přísahám.

Edip. Přebídná ta venku slota
do krémy mne vehnala,
k tomu se mně do dřavé
boty voda dostala.

(Sedne k Lájovi; oba pijou, pak zívají.)

Co zde dělat, pane milý,
bych neztratil vši kuráž?

Lájos. Máte-li tak dlouhou chvíli,
zahrajem si mariáš.
Mám tu pěkné nové karty,
jimiž krátím večery;
dostal jsem je z Prahy k svátku
od Františka Severy.
(Zamíchá a dá Edipovi sejmout.)

Lájos. Trumfy máme zeleny.

Edip. Těch jsem ani neviděl.

(Hvízdá si arii z Troubadouru.)

Lájos. Mariáš mám červený!

Edip. Už abych se zastyděl!

Lájos. Od kulů mám dvacet zas.

Edip. Já mám samé sedmy; — pas!

Lájos. Od žaludů mám teď dvacet!

Edip. A já: Benedictus tacet!

(Dopálí se a hodí kartami.)

Lájos (počítá). Mám sto a padesát,
dejte sem fuk,
nedělejte škroba,
vždyť nejste kluk!

Edip (kroutí hlavou, že nedá).

Lájos. Nechcete-li býti špinou,
zaplatíte! — Krejcar sem!

Edip. Prohra není mojí vinou,
fixloval jste, viděl jsem!

Lájos. Co jste řekl, nectný lháři?

Já že falešný jsem hráč?!

Edip. Nic ti nedám, ty taškáři,
chraň se, já jsem dobrý hráč!

Lájos. Ty mně budeš hrozit, chlape?
Já jsem Lájos, Thebský král.
S vagabundem hrál jsem karty, —
ah, fuj tajfl, quell' scandal!

Edip. Že jsi králem? Co mně z toho?!
Na tu hloupost nedám nic.
Žes mne urazil však mnoho —
tu máš jednu z plných plic!

(Vytne mu facku, Lájos se svalí a za 2½ minuty umře.)

Sklepnice (dá se do křiku a běží ven).

Edip (polekán). Běda, tady chlapík leží,
zabil jsem ho, na mou čest!
Policajti sem už běží,
útěk zde nejlepší jest!

(Vezme nohy na ramena. Opona spadne.)

Jednání druhé.

Náměstí v Thébách.

Člověčenstvo obojího pohlaví, vírtláři, zelenářky, *Edip*.

1. Výstup.

Zelenářka. Poslyšte, křesťané milí,
co se v Thébách děje nyní:
co je zabít Lájos král,
páše se tu jen škandál.
Přijela sem prachpotvora,
učená prý truc doktora,
pije-lidi, pivo jí,
panna Sfinx jí říkájí.
Sotva do bran Thebských vešla,
bílé psaní k dvoru nesla:
„Na dobrou chci pečinku
každý den mít slečinku.“
Přivedou-li k ní křestanku,
dá jí těžkou hned hádanku,
nehádá-li slečna hned,
slupne jí Sfinx jako med.
Kde se jaká panna zvedla,
Sfinx je všechny dávno snědla;
z nouze jí už ledacos,
na královnu dnes pad' los.
Usnesli se páni v zemi:
kdo jim zašle rozluštění,
může celou říši mít,
královnu si k tomu vzít.

Edip. Panečku, toť špekulace,
není-li v tom švingulace.
Tuhle říši mít musím.

(K lidu.) Já se o to pokusím!

Lid a zelenářka (provokávají tomuto vlasteneckému podniku
hlučně: „Na zdar!“)

2. Výstup.

Velký průvod; královna *Jokasta* v slzách, veteráni s praporem, *Sfinx*, ministři, lokálkáři, policajti a lid.

Jokasta. Já královna krásná,
ach! jak jsem nešťastná!
Sfinx mne spolkně teď.
Je-li pak tu náký
rytíř, jenž by taký
rebus uhád' hned?

Sfinx. Pojď sem, ty paní královská,
co jsi mně zbyla naposled;
já jsem *Sfinx*, panna obrovská,
hádky mé zná celý svět.
Dnes hádku jsem sepsala,
je krásná, vtípná, původní,
redakcím jsem jí nedala —
nuž, chceš-li žít, pak uhodni.

Ministři. Ach! jak nás teď trápí,
že nic nevíme,
a jsme excellence.
Ať se stydíme!

Edip (vystoupí). Zvolna, *Sfinxi*, se svou flintou,
dokud jsem tu ještě já.
O groš, že ta tvoje sláva
do večera netrvá!
Otevř ústa, deklamuj,
co as rozum našel tvůj.

Sfinx. Od Binningra škatulka
botám tvým dá lesku;
pověz, co v ní asi je,
Edipe, ty mezku!

(Město *Théby* omdlí; lidé trnou a otvírají ústa.)

Edip. Postavím-li v rovníci
za škatulku písmě *i*,
obsah v ní pak nazvu *x*,
obdržíme slavné — *vix*.

Lid. Zaplať Pánbůh nastokrát,
tenhle *Edip* na to pad'!

Sfinx. Hrom a peklo, ať jsem trajcén! —
v *Thébách* už můj kšeft je stracen!
(Pláče, utíká do Ameriky a pije cyankali.)

Lid. Utíkej *Káčo*, utíkej,
honí tě posměch divokej.
Káča utíká, co může,
vyletí vztekem snad z kůže!

(Slavné zvonění, bubnování a troubení od veteránů.)

Jokasta (k *Edipu*). Ó mudrcká fialinko,
leť, o leť v mé náručí,
mně po tobě huedlininko
srdíčko se utluče.

Edip. Sladoulínké cukrlátko,
achich, ouvej, ty jsi mé,
pojď, utíkej, jezulátko,
ať se dnes už vezmeme!

Jokasta. Ježíšmarjá, to je štěstí,
co mé srdce užije.

Edip. Jdi mi, světe, radši z cesty —
duli, duli, dulijé!

(Tančí a dělá po trottoiru kotrmelce. Svět mu jde s cesty.)

Jokasta. Ach, tys hezký, *Edipíčku*!

Edip. Hezká holka, dej hubičku!

(*Jokasta* mu vyhotoví pusu.)

Ministři. Pane trůnní kandidáte,
z říše mužů velicí
nesou vám zde jako douceur
na památku čepici!

(Dávají mu na hlavu korunu.)

Lid. Stal se králem hodný hoch.
Sláva, eljén, lebe hoch!

(*Opona* spadne.)

(Dokončení.)

Rebus z přírodovědy.

(Rozluštění v čísle budoucím.)

Hlavní název: Paleček
Datum vydání výtisku: 1873
Číslo výtisku: 41
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1801-5689
Číslo stránky: 323 - 324

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Ze života našeho Arnolda.

Staříčkový pater Arnold, slovnutný náš vlastenec, byl do poslední doby vesel. Když potkal někoho ze svých známých, říkával: „Hleďte, musím chodit hezky při zdi, když jdu po ulici, aby mne sv. Petr neviděl; kdyby mne zahlédl, zajisté by řekl: „I ty šelmo stará, což pak jsi ještě na světě? Pojď sem!“

Chlouba aristokratů.

Aristokrat, který ničím jiným nemůže se vykázat, než svými slavnými předky, podobá se zemáku; neboť co do dobrého v sobě má, je v zemi.

Z obory ve Hvězdě.

Sluníčko se usmívalo, když jsem se procházel ve Hvězdě a s krásným andělem se smluvil. V dlouhém hovoru přišlo krásné děvčátko též na národnost a počalo mně vypravovati, že jest tělem a duší Českou, že jeho srdéčko též plápolá láskou k vlasti a že by si prálo státi se pannou Orleanskou. Konečně pravilo, že si vždy do Hvězdy na procházku vychází, když mu na mysl přijde, jak bidně teď na tom jest nynější národ český; zde pak upomínkou na skvělé vítězství Čechů nad Němci roku 1620 strastem svým prý ulevuje.

Něco z tělocviku.

V moderním jednom románu líčí se tato krkolomná scéna: „Eduard přijel k zahradě, skočil s koně, přešel plot, letěl k besídce, kde Eulálie odpočívala; plížil se k ní, vrhl se jí k nohám, radostně ji pozvedl, posadil se na její stranu, sklesl na její nádra a tonul v moři nezměrné blaženosti.“

Kousek národního charakteru.

Toník. Věříš-li pak, že nyní při křtinách jména se nedávají, ale prodávají?

Jeník. Jak to myslíš? Nerozumím.

Toník. Když kmotr je bohat a jmenuje se na př. Josef, dá se dítěti k vůli němu, aby dal hodně do vínku, jméno — Josef, a po celý život říká se jemu raději „Pepíku“, než aby rodiče dali dětem jména zvučná, česká, jako: Miloslav, Vratislav, Břetislav, jichž máme hojný výběr.

Jeník. Máš sice pravdu, ale je prý v tom kus „charakteru“ národního.

Nač se chytají opice?

Učitel. Onehdy jsem vám vypravoval, jak se v Americe chytají opice; Honzíčeku, moh' bys nám to opakovat?

Honzíček. (vstane, hledí pod sebe a mlčí; za chvíli): Opice se chytají — člověk vezme — vezme pivo — a vodu — a — a

Učitel. Nu a, co a, snad na tu vodu chytá ty opice?

Honzíček. Na tu vodu nechytá ty opice.

Učitel. (rozhorlen). Tak tedy, jak že se chytají opice?

Honzíček. Opice se chytají na pivo.

Edip král.

Smutná tragédie ve třech jednáních s předebrou od Josefa Šofoklea.

(Dokončení.)

III. Jednání.

Náměstí v Thébách.

Zelenářka, mužské a ženské člověčenstvo, Jokasta, Edip.

1. Výstup.

Zelenářka. Jaká to, ach! strašná muka vyrábí nám boží ruka, jaká Zevs má ve pěsti velkolepá neštěstí!

(K Edipu.) Sotva jste se s paní vzali, na Théby se prudce valí den co den víc randálů, nových jako z bankálu: okurky se nepovedly, zástěru mně moli snědli a dvacítká — prašivec! — nevršela mi na Lince. Jestli, milý pantafínku, — to vám pravím zde na rynku — nedáte nám „status quo“, řeknu první: „Řežte ho!“

Edip. Tohle, teta, nedělejte, sic si dám krk za nohu; já hned pošlu pro Pythiu a pak Thébám pomohu.

2. Výstup.

Předěšl. Pythia.

Edip. Ó Pythio, babo, rad, proč nás nemá Joviš rád? Já pak slavně tuto vám u všech bohů přísahám: kdo ty hrůzy přived sem, půjde k ďáblu v černou zem!

Pythia. Přišla jsou neštěstí taká pro tohoto darebáka, který našim králem jest. Dixi dost; probatum est!

Edip. Herrgott, babo! cos to prála? Ty máš jistě „múcu“ dnes! Já že bych byl — Krista pána! — sám tu z houby v Théby vnes? Viš-li něco, pověz přímo, bez okolků, pravdu ven, sice je to velezráda, paragrafy ten a ten!

Pythia. Ať nerodím v této chvíli, lhu-li slovem, králi milý; že však na cti netrhám: právní důkaz pravdy dám. Lájos — dej mu Pánbůh nebe! — měl s Jokastou — králi — tebe; hned jak jsi se narodil, oknem tě „fein“ vyhodil. Ve škarpě tě slouha zvedl, vychoval a k ševci vedl,

od ševce a slouhy, ach!
do hospody pak jsi plách.
Tam tvůj otec Lájos seděl,
syn žes jeho, nic nevěděl:
fixloval, a tys ho pak
fackou zabil sakumpak.
V Thébách svém jsi na výletu
se Sfínxem se zlíbil světu;
stal se z tebe fešný král,
za choť svou jsi matku vzal.
Takových's ty, milý flousku,
natopil se v světě kousků.
Čáhl jich známa veliká
z „Naučného slovníka“. (Odplivne si a odejde.)

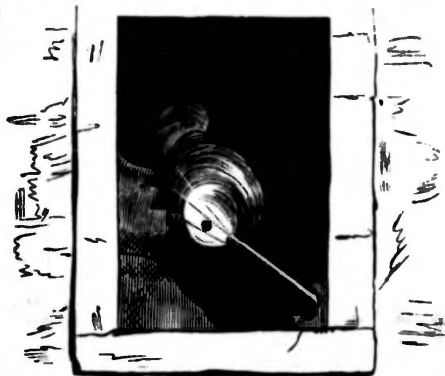
Lid. Bože, bože, hrůza, hrůza,
tenhle Edip, to je luza!

Edip. Ó čerti, dábli, pojďte sem,
chopte se duše mé,
dejte mi honem krnkovku,
ať nákou smrt si stlučeme.

Čerti (přinesou mu krnkovku a předplatné na duši).

Edip. Adié, du schnöde Welt,
vem vás, čerti, všechny čert!

(Střelil si kouli do nosu a nemoha dýchat, udusí se.)

3. Výstup.

Jokasta. Entreprises des pompes funebres. **Medikové** s jedním docentem pathologie. **Zelenářka.** Lid. Na rozích smuteční plakáty, že „Všemohoucímu se zalíbilo...“ atd.

Jokasta (pláče a čuchá k voňavkám).

Ó kapličko srdce mého,
zastřelený Edipe,
když se do mně tolik zlého
jak do tebe nasype!
Oj, já smutná kukavice,
vymlácený žita klas,
zdaž se já kdy do třetice
ožením a provdám zas?

Medikové. I jdi, babo, ke všem časům,
vždyť jsi holá kůže, kost;
umři raději na koleru,
půjdeš lehko na věčnost.

Docent. Dobře jste jí poradili,
to vám dělá, věru, čest,
aspoň vláda pozná, moje
klinika že dobrá jest.

Lid. Umírej už, umírej,
ó Jokasto milá,
dušičku svou pecku dej,
že jsi hříšně žila!

Jokasta. Vašnostpáni medikové,
zaplať vám Bůh nastokrát,
dobře jste mně poradili,
já chci teda umírat.
Za to já však pěkně prosím,
pomodlím se za všechny,
radte, jak bych nák umřela
moderně a vědecky.

Docent (k medikům). Řekněte tam za kulisou,
ať se spustí gardína;
Jokastu teď zavraždíme
krásně podle Darvína.

(Jokasta se zastře oponou. Lid klekne, umíráček zvoní.)

Docent (odřikává zaklínací a černokněžnické formule Darvínovy; medikové každou větu opakují za ním.)
Tělo seschni, ztrať se hlava,
spadni ruka, levá, pravá,
ze dvou nohou staň se jedna,
šat pak, výš se trochu zvedna,
zahal trup ten, spjatý v pasu!
Za dva millimetry času
pověs, sílo, stvůru novou
tělem dolů, vzhůru nohou! (Stane se.)

(Docent pokyne: opona jde vzhůru a před diváky objeví se **Jokasta**, proměněná v — deštník.)

Medikové. Vizte lidé, věda smělá
na světě co z lidstva dělá.
Jokasta to byla — hle! —
a teď je z ní — paraplé!

Zelenářka. Sem, křesťané, pospíchejte,
smutný příběh číst si dejte,
kterak lotr chvíli každou
může stonat samovraždou.
Nezabíjejte tatínky,
za choť neberte maminky,
mějte duši jako zlato,
Pánbůh vám dá něco za to!

(Opona spadne.)